

Anayasaya Aykırılık İddiası İçermektedir
Yürütmenin durdurulması talebi vardır

DANIŞTAY BAŞKANLIĞI'NA

DAVACI : Diyarbakır Barosu Başkanlığı, Diyarbakır Adliyesi Kat: 4 Yenişehir/Diyarbakır

VEKİLİ :

DAVALI : T.C. CUMHURBAŞKANLIĞI/Ankara

YAYIM TARİHİ : 16.07.2023

DAVA KONUSU : T.C. Cumhurbaşkanlığı'nın 16.07.2023 tarihli resmi gazetede yayımlanan 7390 sayılı Cumhurbaşkanlığı'nın kararının öncelikle Yürütmesinin Durdurulmasına ve İPTALİNE karar verilmesi; 7456 sayılı Kanun m.12'sinin Anayasanın 5, 10,35, 36, 73 ve 167.maddesine aykırı olması nedeniyle iptali için Anayasanın 152. maddesi uyarınca Anayasa Mahkemesi'ne başvurulması talebinden ibarettir..

AÇIKLAMALAR :

16.07.2023 tarihli Resmi Gazetede yayımlanan Cumhurbaşkanlığı'nın 7390 sayılı kararı gereğince, “4760 sayılı Özel Tüketim Vergisi Kanununa eki(I) sayılı listede yer alan mallara ilişkin özel tüketim vergisi tutarlarının yeniden belirlenmesi hakkındaki ekli kararın yürürlüğe konulmasına, mezkur kanunun 11 inci ve 12 inci maddeleri gereğince karar verilmiştir.” Hususu belirtilmiştir.

Davalı idare tarafından alınan karar ile demokratik bir hukuk devletinde, yasal dayanaktan yoksun, Anayasamızın 73'üncü maddesine aykırı bir şekilde ancak kanunla yapılması gereken değişikliğin idari bir karar ile alınması gözetildiğinde, hukuka açıkça aykırı olan iş bu davaya konu karar, temel hak ve hürriyetler ihlal edilmektedir. Şöyle ki:

T.C. ANAYASASI'NA AYKIRILIK YÖNÜNDEN

2707 sayılı Kanun gereğince Resmi Gazetenin 25.09.1982 tarihli nüshasında yayınlanan ve 07.11.1982 tarihinde halkoyuna sunularak kesinleşen 1982 Anayasasının 152. maddesinin ilk fıkrası “Bir davaya bakmakta olan mahkeme, uygulanacak bir kanun ya da kanun hükmünde kararnamenin hükümlerini Anayasaya aykırı görürse ve taraflardan birinin ileri sürdüğü ‘Anayasaya Aykırılık’ iddiasının ciddi olduğu kanısına varırsa, Anayasa Mahkemesi’nin bu konuda vereceği karara kadar davayı geri bırakır” şeklindedir.

15 Temmuz 2023 günü Resmi Gazete’de yayımlanan 7456 sayılı Kanun m.12 ile Cumhurbaşkanının yetkisi genişletildi ve maddeye “...maktu vergi tutarlarını, her bir mal itibarıyla söz konusu listede yer alan veya yeniden belirlenmiş sayılan en yüksek vergi tutarının beş katına kadar artırmaya.....” şeklinde ekleme yapılmıştır. Değişiklikle, maktu vergiyi değiştirme yetkisi cumhurbaşkanlığına tanınmıştır. İş bu davaya konu karar, yasal değişiklik neticesinde alınmıştır. Anayasa’nın 5, 10,35, 36, 73 ve 167. maddeleri gereğince ‘hukuk devleti’, ‘hukukun üstünlüğü’ ve ‘kanunilik ilkesiyle mülkiyet hakkına aykırı olması nedeniyle, iptali için Anayasanın 152. maddesi uyarınca Anayasa Mahkemesi’ne başvurulması gerekmektedir.

ESAS AÇISINDAN:

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nın 73'üncü maddesi, “Vergi ödevi” başlığını taşımaktadır. Bu maddenin üçüncü fıkrası, verginin yasallığı ilkesinden söz etmektedir. Fıkra; “Vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülükler, kanunla konulur, değiştirilir ve kaldırılır” düzenlemesini içermektedir. Buna göre;

Vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülüklerin, konuluşları da,
Konulmuş vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülüğün değiştirilmesi de,
Konulmuş olan verginin kaldırılması da, Kanunla olmak zorundadır.

Bu anayasal düzenlemede sözü edilen “kanun”dan kasıt, Anayasanın 88 ve devamı maddelerinde öngörülen yöntem uyarınca kabul edilip yürürlüğe konulan ve şekli ve maddi anlamda kanun olarak adlandırılan metinlerle, usulüne uygun olarak yürürlüğe konulmuş olup, Anayasanın 90’ıncı maddesinin son fıkrasına göre kanun hükmünde kabul edilen uluslararası andlaşmalardır. Buna karşın, davalı idare tarafından iş bu davaya konu karar ile vergi, resim, harç ve benzeri mali yüküm konulması, değiştirilmesi veya kaldırılması, yasallık ilkesinin ihlali ve Anayasa’nın anılan maddesine aykırılık oluşturur.

Anayasanın 73’üncü maddesinde yasallık ilkesiyle ilgili kural bu olmakla birlikte; aynı maddenin son fıkrasında, Yasama Organı’na, ilkeye istisna getirme konusunda yetki verilmiştir. Madde metni; “Vergi, resim, harç ve benzeri malî yükümlülüklerin muaflık, istisnalar ve indirimleriyle oranlarına ilişkin hükümlerinde kanunun belirttiği yukarı ve aşağı sınırlar içinde değişiklik yapmak yetkisi Cumhurbaşkanına verilebilir.” şeklindedir. Yasama Organı, fıkroda, kendisine verilen yetkiyi kullanarak, daha önce kanunla konulmuş olan bir vergi, resim, harç veya mali yükümlülüğün; muaflık, istisna, indirim ve oranlarıyla sınırlı değişiklik yapma yetkisini Cumhurbaşkanına verebilir. Ancak; Cumhurbaşkanına verilecek yetki, vergi, resim, harç ve mali yükümlülüğün bu unsurları dışında, bu unsurlara ilişkin hükümlerin yukarı ve aşağı sınırlarıyla da sınırlı olmak zorundadır. Ayrıca; Cumhurbaşkanına verilecek yetkinin, kanunla olması da, geçerli olabilmesi için gereklidir.

Bu açıklamalara göre; Yasama Organı tarafından Cumhurbaşkanına verilebilecek yetki;
Olmayan bir verginin konulması,
Evvelce konulmuş olan bir verginin kaldırılması,
Evvelce konulmuş olan bir verginin, muaflık, istisna, indirim ve oranları dışındaki unsurları ile ilgili değişiklik yapılması konularını kapsamamaktadır. Bu konularda, Cumhurbaşkanına yetki verilmesi mümkün değildir. Ayrıca; verilen yetkinin yukarı ve aşağı sınırlarının yetki kanununda gösterilmesi de gereklidir.

Anayasa Mahkemesinin çok sayıda kararında; yetki yasasıyla Cumhurbaşkanı’na verilecek yetkinin, verginin hangi unsurlarına ilişkin olabileceği açıklanmış ve bu yetkinin, hiçbir zaman yasama yetkisinin devri niteliği taşıyamayacağı söylenmiştir. Yüksek Mahkemeye göre; mali yükümler, konusu, yükümlüleri, matrah ve oranları, muaflık, istisna ve indirimleri, mahsup ve iadesi, yükümü doğuran olay, tarh ve tahakkuku, tahsil usulleri, yaptırımları, zaman aşımı gibi çeşitli yönleri vardır; vergi, resim ve harç koyma kavramı içerisinde, konulan vergi veya mali yükümlüden muaflık, istisna, indirim ve iade yapma kavramları da girmektedir. Anayasa’nın, yasa hükmünü, eşit önemde bulunan konulardan bir kısmı için zorunlu sayarken, diğerleri için, zorunlu saymaması mümkün olmadığından; yükümlülüklerin, belli başlı unsurları da açıklanarak ve temel hukuki çerçeveleri kesin çizgilerle belirtilerek yasayla düzenlenmeleri, vergi unsurlarının açık bir şekilde yasada yer alması ve uygulayanların anlayışına ve yorumuna bırakılmaması zorunludur. Anayasa Mahkemesinin kararlarında, yetkinin kullanılmasıyla ilgili çizilen bu sınırlara karşın; Yasama Organının, Cumhurbaşkanı’na zaman zaman anılan sınırları aşan yetkiler verdiği de olmaktadır.

AYM, 31.3.1987, E: 1986/20, K:1987/9, R.G: 28.5.1987 – 19473: “...Kanun koyucunun yalnız konusunu belli ederek bir mali yükümlün ilgililere yükletilmesine olur vermesi, bunun kanunla konulmuş sayılabilmesi için yeter neden olamaz. Mali yükümler, matrah ve oranları, tarh ve tahakkuku, tahsil usulleri, yaptırımları, zamanaşımı, yukarı ve aşağı sınırları gibi çeşitli yönleri vardır. Bir mali yüküm bu yönleri dolayısıyla, yasayla yeterince çerçevelenmemişse, kişilerin sosyal ve ekonomik durumlarını, hatta, temel haklarını etkileyecek keyfi uygulamalara yol açabilmesi

mümkündür. Bu bakımdan mali yükümler belli başlı öğeleri ile açıklanarak ve çerçeveleri kesin çizgilerle belirtilerek yasalarla düzenlenmelidir.”AYM, 16.1.2003, E: 2001/36, K:2003/3, R.G: 21.11.2003– 25296: “Bireylerin sosyal ve ekonomik durumlarını etkileyecek keyfi uygulamalara neden olmaması için, vergilemede, vergiyi doğuran olayın ve vergilerin matrah ve oranlarının yukarı ve aşağı sınırlarının, tarh ve tahakkuklarının, tahsil usullerinin, yaptırımlarının ve zamanaşımını gibi belli başlı temel öğelerinin yasalarla belirlenmesi gerekir.”AYM, 17.11.2011, E:2010/11, K:2011/153, R.G: 14.2.2012- 28204.

Özel Tüketim Vergisi Kanununun 1 inci maddesinde, verginin konusuna giren malların bir defaya mahsus olmak üzere ÖTV’ye tabi tutulacağı hükme bağlanmıştır.

Petrol ürünleri, doğal gaz ve bunların türevleri ilebiodizelden oluşan (I) sayılı liste, (A) ve (B) cetvellerinden meydana gelmektedir.

Cetveli: Bu cetvelde, genel olarak benzin, motorin, jet yakıtı, fuel oil gibi akaryakıt ürünleri; sıvılaştırılmış petrol gazı (L.P.G.), doğal gaz ile söz konusu mallara ikame edilmesi mümkün bulunan petrol türevleri, petrokok ve benzeri diğer mallar yer almaktadır.

Cetveli: Bu cetvelde, solvent ve benzeri ürünler ile bunların türevleri, gaz yağı, baz yağlar, madeni yağlar ile yağlama müstahzarları gibi akaryakıt harici petrol ürünleri yer almaktadır.

Özel Tüketim Vergisi Kanununa ekli (I) sayılı liste kapsamına giren mallar, Kanuna ekli (I) sayılı listede Türk Gümrük Tarife Cetvelinde yer alan Gümrük Tarife İstatistik Pozisyon (G.T.İ.P.) numaraları itibarıyla tespit edilmiştir.

Özel Tüketim Vergisi Kanununun 1 inci maddesinin (2) numaralı fıkrası uyarınca, bu Kanuna ekli listelerde yer alan mallar, Türk Gümrük Tarife Cetvelinde tanımlanan eşyalardır.

Bu hüküm çerçevesinde ithal edilen veya yurt içinde imal edilen herhangi bir malın (I) sayılı liste kapsamında ÖTV’ye tabi olup olmadığının değerlendirilebilmesi için o mala ait G.T.İ.P. numarasının bilinmesi gerekir. G.T.İ.P. numarasının tespiti ise Gümrük ve Ticaret Bakanlığınca yapılmaktadır.

Tabi Oldukları Mevzuat Yönünden Değerlendirme:

Kişi hak ve özgürlüklerini koruyarak adaletli bir vergi sisteminin oluşturulmasında, vergilerin kanunla koyulması, adaletli ve eşitlik ilkesine göre dağıtılması devletlerin asli görevidir.

Anayasanın 73’üncü maddesinin son fıkrası uyarınca yasayla verilen yetki kullanılarak Bakanlar Kurulunca (16 Nisan 2017’den sonra Cumhurbaşkanınca) oranı artırılan verginin önceki oranı ile bu oranın artırılan kısmına uygulanacak mevzuat, aynı mevzuattır. Verginin oranının artırılmasından sonra, artırılan kısma ayrı bir mevzuat uygulanması, yukarıda da değinildiği üzere, ne kanun yapma tekniğine, ne de akla uygundur. Böyle bir uygulama ne bugüne kadar olmuştur, ne de bundan böyle olması mümkündür.

4760 sayılı yasanın 12/2. Maddesi kapsamında her hangi bir eşyaya dair yapılacak oransal değişikliklere ilişkin hususlar belirtilmiştir. Cumhurbaşkanlığı Kararına ek Karar incelendiğinde görüleceği üzere; aynı eşya için alınacak vergiye ilişkin oran Tarife Cetvelinde değişmezken, Kararla, ayrıca belirli oranda ilaveözel tüketim vergisi alınması öngörülmektedir. Oysa; Cumhurbaşkanı Kararının yürürlüğe girmesinden sonra da, ilave özel tüketim vergisine tabi eşyanın Tarife Cetvelindeki oranı aynı kalmış olup herhangi ; bir değişiklik olmamıştır.

Bu bakımdan;cumhurbaşkanı Kararıyla getirilen ilave özel tüketim vergisi, kanunun ilkesi gereğince geçerli bir vergi değişikliği işlemini yansıtmamaktadır. 4670 sayılı özel tüketim vergisi Kanunu hükümleri uyarınca, eşyanın ithalinde alınan asıl ÖTVvergisinin artırılması niteliğinde

olmadığını; aksine, aynı eşyanın ithalinde alınmaları ve kimi usul kurallarına (gönderme yoluyla) tabi olmaları dışında bir ortak yönü bulunmayan bu vergiden ayrı ve bağımsız bir vergi olduğunu göstermektedir.

Yasama Organının Anayasanın 88 ve devamı maddelerinde yazılı usul izlenerek yürürlüğe koyacağı bir kanunla veya 90'ıncı maddesine göre usulüne uygun olarak yürürlüğe konulmuş bir uluslararası sözleşme ile konulması, aynı Anayasanın 73'üncü maddesinin hükmü gereğidir. Oysa; özel tüketim vergisi, cumhurbaşkanı Kararıyla konulmuş olup, uzun yıllardır uygulanmaktadır. Bu kapsamda, yetki gaspı uygulanmak suretiyle kanunilik ilkesine aykırı bir şekilde yapılan idari düzenleme hukuka aykırıdır.

Vergilerin kanuniliği ilkesi, 1982 Anayasası'nın 73'üncü maddesi 3'üncü fıkrasında "Vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülükler kanunla konulur, değiştirilir ve kaldırılır." şeklinde ifade edilmektedir. Vergilerin kanuniliği ilkesi gereği, vergi alınacak şey (verginin konusu, verginin istisnaları), vergiyi doğuran olay, verginin borçlusu (verginin mükellefi, verginin sorumlusu, vergiden muafiyet), vergi alacağının saptanmasının ölçütleri (vergi matrahı, vergi oranı, vergiden indirimler), verginin ödenmesi (ödeme süresi ve ödeme şekli) gibi verginin temel unsurları kanunla düzenlenmektedir. Tüm bu unsurlar içerisinde sadece indirim, istisna, muafiyet, oranlara ilişkin hükümlerde kanunlarda belirtilen aşağı ve yukarı sınırlar içerisinde kalmak kaydıyla değişiklik yapma yetkisi cumhurbaşkanlığına verilmiştir.

Anayasa Mahkemesi'nin yerleşmiş içtihatlarında her türlü mali yükümlülüğün yasa ile konması gerekeceği kuralı düzenlenirken hedeflenen amaç; keyfi, takdiri ve sınırsız ölçülere dayalı bir uygulamaya yer verilmemesi ilkesinin korunmasıdır. Verginin yasallığı ilkesi sınırsız ölçülere dayalı uygulamaların önlenmesi gereğinin doğal bir sonucudur. Bu ilkenin bazı alt ilkelere sahip olduğunu söyleyebiliriz. Verginin yasallığı ilkesinden söz edilebilmesi için öncelikle bir vergi yasasının varlığına ihtiyaç vardır. Bireyin korunmasına yönelik olarak da bu yasanın liberal ve demokratik devlete ait olan bir parlamento tarafından oluşturulması gerekir. Bu "temsilsiz vergi olmaz" ilkesi ile örtüşmektedir. Var olan yasanın yalnızca vergiyi düzenlemesi ve bu yasanın vergi ile ilgili tüm özellikleri dikkate alan tam bir vergi yasası olması gerekmektedir. Böylelikle "yasadışı vergi olmaz" ve "verginin belirgin olması" ilkeleri ortaya çıkmaktadır. Burada vergi yasalarının gerekliliği görülmektedir.

Vergi, kamu harcamalarını karşılamak üzere toplanan ekonomik bir değerdir. Ancak vergi toplanırken kişilerin ödeme güçlerinin göz ardı edilmemesi gerekir. Bu nedenle vergi uygulamalarında keyfiliğe yer yoktur. Tarihsel süreç içerisinde, vergileme yetkisinin, belirli kesimlerin elinden alınıp toplumun iradesini yansıtan kurumlar tarafından kullanılmasının sebebi de budur. Günümüzde kimin, ne zaman, hangi koşullarda ne kadar vergi ödeyeceğini sadece yasalar belirlemektedir. Bu sebeptir ki keyfi kararlarla kişi veya kurumlara mali yaptırımlar getirilemeyeceği açıktır. Verginin konulmasını keyfilikten çıkarıp, halkın temsilcilerinin kararı ile olmasına imkan tanıyan kanunilik ilkesi, mülkiyet hakkı kapsamında ihlal teşkil etmektedir.

Verginin yasallığı ilkesi demokratik mücadelenin bir sonucu olarak uzun bir tarihi süreç içerisinde bugünkü anayasal yerini ve boyutunu kazanmıştır. Vergi koyma yalnızca parlamentoya ait olan devredilemez bir yetkidir. Verginin yasallığı ilkesi yazılı hukuk kuralları şeklinde düzenlenen vergisel konuların, ancak yasaların düzenlediği çerçeve içinde değerlendirilmesini gerekli kılar. Anayasanın 73. maddesiyle düzenlenmiş "kanunilik ilkesi", "hukuk devleti" kavramıyla bağlantılıdır. Vergi, iktidarların elinde, ekonomiye ve bu yolla bireylerin temel hak ve özgürlüklerine müdahale aracı olabilmektedir. Ekonomik ve sosyal hayatı düzenleyen kanunlarla kişilerin temel hak ve özgürlükleri alanında yer alan vergiyi doğuran olaylar önlenabilir veya caydırılabilir. Bu nedenle vergilerin kanuniliği ilkesi, kişilerin çalışma ve sözleşme hürriyetleri ile mülkiyet ve miras haklarının zedelenmemesi için hukuk devletinin belirleyici unsurlarındandır.

Vergilerin konulmasında olduğu kadar değiştirilmesinde ve kaldırılmasında da güçler ayrılığı çerçevesinde yasama meclisinin yetkili olması gerekir. Bu da verginin yasallığına farklı bir bakış açısı sağlar. Sürekli olarak vurguladığımız gibi verginin temeli yasalara dayanır. Sadece yasada

belirtilmiş işlemler için yasada mükellef olarak gösterilen kişi veya kurumlardan vergi toplanması mümkün olabilir. Aksi yönde tesis edilen idari işlem ile vergi yükümlülüğünün mükellefler açısından anayasal hükme aykırı olarak düzenlenmesi hukuka aykırıdır. .

Anayasanın 167'nci Maddesi Yönünden Değerlendirme:

Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının “Piyasaların denetimi ve dış ticaretin düzenlenmesi” başlıklı 167'nci maddesinin ikinci fıkrasında, dış ticaretin ülke ekonomisinin yararına olmak üzere düzenlenmesi amacıyla ithalat, ihracat ve diğer dış ticaret işlemleri üzerine vergi ve benzeri yükümlülükler dışında ek mali yükümlülükler koymaya ve bunları kaldırma konusunda, kanunla, Cumhurbaşkanına yetki verilebileceği düzenlenmiştir. .

Görüldüğü üzere; bu madde ile Cumhurbaşkanına verilebileceği öngörülen yetki, vergi ve benzeri yükümlülükler dışındaki ek mali yükümlülüklerin konulması ve kaldırılması ile ilgilidir. Yukarıda açıklandığı üzere; vergi koyma, değiştirme ve kaldırma yetkisi, Anayasanın 73'üncü maddesine göre, Yasama Organının mutlak yetkisi içerisindedir. Dolayısıyla; 167'nci madde uyarınca Cumhurbaşkanına verilecek yetkinin, vergi ve benzeri mali yükümlülüklerin konulması ve kaldırılmasıyla ilgili olmaması gerekmektedir. Aksi halde; verilecek yetki, Anayasa'nın anılan maddelerine aykırı olacağı gibi; yine, yukarıda söylemiş olduğumuz üzere, bu yetki kullanılarak vergi koyma ve kaldırma konusunda yapılan idari düzenleme, fonksiyon gaspı ile yetki yönünden hukuka aykırılık teşkil etmektedir.

Kuşkusuz; bizim yukarıda yapmış olduğumuz açıklamalar, bir hukukçu görüşüdür ve bizi bağlamaktadır. Biz, ilave gümrük vergisinin, eşyanın ithalinde alınan asıl gümrük vergisinin artırılması niteliğinde olmadığını, Anayasanın 73'üncü maddesine, açıkça, aykırı olduğunu, yukarıda, anlatmaya çalıştık. Böyle de düşünüyoruz. Bu yazıyı yazmaktaki amacımız, biraz da, konuyu, son sözün Anayasa Mahkemesine olduğunun bilincinde olarak, Anayasaya uygunluğu yönüyle tartışmaya açmaktır.

YÜRÜTMENİN DURDURULMASI TALEBİMİZ

Dava konusu idari işlemle, toplantı ve gösteri hakkının ihlal edilmesi, uygulanması durumunda telafisi imkansız sonuçlar taşımaktadır. Açıkça hukuka aykırı olan ve temel hakların kullanımı hususunda telafisi imkansız zararlara sebebiyet verebileceği gözetildiğinde, davalı idarenin cevap dilekçesini beklemeden ve ivedi olarak YÜRÜTMENİN DURDURULMASI KARARI VERİLMELİDİR.

DİYARBAKIR BAROSU'NUN DAVA VE MENFAAT EHLİYETİ

1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nun 1. maddesi uyarınca avukatlık, bir yandan kamu hizmeti bir yandan da serbest bir meslektir. Kamusal ve serbestlik unsurlarını bir aradalığı avukatlık mesleğinin hem toplumsal yönü hem de savunmayı temsil etmesi itibarıyla bağımsız ve özgür olması gerekliliği ile açıklanabilir. Dolayısıyla bu iki unsurun birlikteliği avukatlık mesleğine özgüdür. Nitekim aynı maddenin 2. fıkrası, 'Avukat, yargının kurucu unsurlarından olan bağımsız savunmayı serbestçe temsil eder' hükmünü içerir. Tam da bağımsız yargının kurucu unsuru olarak keza bağımsız savunmanın temsilcisi olarak serbest ve özgür olması gerekir. Avukatlık, serbest ve özgür olabildiği oranda kamusaldır.

Yüksek Mahkeme kararları, kanuni düzenlemeler, TBMM görüşme tutanakları açıkça göstermektedir ki; Baroların hukukun üstünlüğünü ve insan haklarını savunma, koruma ve bu kavramlara işlerlik kazandırma görevinin bir gereği olarak, Baroların bağımsız bir temsil ehliyeti bulunmaktadır. Diğer bir deyişle, yargı fonksiyonu içinde; 'Hukukun üstünlüğünü, insan haklarını savunmak ve temsil etmek' münhasıran Baroların yetki, görev, ehliyet ve menfaatidir. Bu münhasır vazifesini yerine getirmesi hukuk devletinin oluşması için olmazsa olmazdır. Bu cümlelerin tersi (mefhumu muhalifi) yorumuyla; Baroların bu vazifesine yürütme organından gelecek bir müdahale, hukuk devletinin hayata geçmesine engel olur.

Yurttaşların vergisel yükümlölüklerinin anayasal hükme aykırı olarak ve mülkiyet halkını ihlal edici şekilde idari işlemin düzenlemesi hukuka aykırı olup avukatlık kanunu 76 ve 95. Maddeleri gereğince Diyarbakır barosunun insan haklarını koruma ve savunma yükümlölüğü kapsamında taraf ehliyeti bulunmaktadır.

HUKUKİ SEBEPLER:AIHS, anayasa, 2457 sayılı Danıştay Kanunu,İYUK, sair ilgilimevzuat.

SOMUT DELİLLER: Davaya konu Cumhurbaşkanlığı kararı ve her türlü delil.

SONUÇ VE İSTEM :Yukarıda açıklandığı ve resen gözetilecek hususlarla birlikte;

1-T.C. Cumhurbaşkanlığı'nın 16.07.2023 tarihli resmi gazetede yayımlanan 7390 sayılı Cumhurbaşkanlığı'nın kararının öncelikle Yürütmesinin Durdurulmasına ve İPTALİNE karar verilmesi, 7456 sayılı Kanun m.12'sinin Anayasanın 5, 10,35, 36, 73 ve 167. maddesine aykırı olması nedeniyle iptali için Anayasanın 152. maddesi uyarınca Anayasa Mahkemesi'ne başvurulması,

2-Yargılama giderleri ve vekalet ücretinin davalı idare üzerinde bırakılmasına karar verilmesini saygıyla vekaleten arz ve talep ederiz. 16.07.2023

Diyarbakır Barosu Başkanlığı Vekili

E imzalıdır